

TRUUS DE MAAN

Een wonderlijke nacht vol liefde en knoflooksaus

Een verhaal van Marion Hesseling-Vijlbrief

De avonturiers

Marion, Gerrit, Pinguïn, Goudvis en Truus zijn klaar voor een nacht die niemand ooit zal vergeten.

1. Een pinguïn aan de deur

Precies om 03.17 uur werd Noor wakker van de voordeurbel. Op de stoep stond een nerveuze pinguïn met een aktetas.

“Eindelijk,” zuchtte hij. “We hebben je nodig. De maan is haar wachtwoord vergeten.”

“Kom even binnen,” zei Noor. “Ik kleed me snel aan en neem mijn laptop en spullen mee. We gaan de maan helpen.”

De pinguïn stapte binnen en veegde beleefd zijn zwemvliezen aan de mat.

“Neem vooral een oplader mee,” waarschuwde hij. “Op de maan hebben ze alleen stopcontacten voor broodroosters.”

Tien minuten later zaten ze in een piepende gele taxi. Achter het stuur draaide een goudvis zich naar Noor om.

“Naar de maan, neem ik aan? Via de snelle route, of langs de drive-through?”

Noor keek op haar laptop. Daarop stond een speciale, zelfgebouwde app die supersnelle routes kon weergeven.

“We nemen de supersnelle route! Rij naar Lisse en neem op de rotonde de afslag naar Langevelderslag. Volg de route naar het strand. Daar kan ik verbinding maken met de maan en op afstand haar wachtwoord resetten.”

2. De supersnelle route

De goudvis trapte het gaspedaal in. “Eindelijk iemand met verstand van navigatie!”

Op het strand klapte Noor haar laptop open. De pinguïn hield een paraplu boven de wifi, voor het geval het ging regenen. Op het scherm verscheen:

VERBINDING MET DE MAAN GESLAAGD

Beantwoord de beveiligingsvraag:
Wat is de meisjesnaam van je favoriete krater?

“Dat weet ik!” riep de pinguïn. “Gerda!”

Noor typte het in. De maan knipperde tweemaal en antwoordde:

ONJUIST. NOG ÉÉN POGING.

Bij een fout antwoord wordt de aarde gedurende 48 uur vervangen door een magnetron.

Noor keek naar de pinguïn. “Weet je heel zeker dat het Gerda was?”

“Nee,” antwoordde de pinguïn. “Het kan zijn dat dat al te lang geleden is.”

Hij keek triest naar het zand en trok met een zwemvlies rondjes.

3. Verbinding met de maan

“Geen nood, lieve pinguïn. Het komt helemaal goed,” zei Noor. Met haar hoofd een beetje schuin keek ze hem liefdevol aan.

Noor pakte haar 27MC-bakkie uit haar tas en schakelde het in.

“Noor aan Gerrit... Noor aan Gerrit... Over.”

Ze wachtte rustig af. Na enkele tellen kwam Gerrit online.

“Gerrit hier. Over.”

“Hoi, lieverd,” zei Noor. “Hoe gaat het daar? Over.”

“Eerlijk gezegd beroerd,” kraakte Gerrits stem. “De maan hangt sinds vannacht boven mijn schuur en ze weigert te vertrekken. Mijn kippen leggen alleen nog maar sterren. Over.”

Noor glimlachte. “Gerrit, kun jij haar beveiligingsvraag omzeilen? Over.”

Het bleef even stil.

“Misschien,” antwoordde hij. “Maar dan heb ik drie dingen nodig: een emmer zeewater, het wachtwoord van een broodrooster en... een oprecht compliment voor de maan. Over.”

De pinguïn sprong overeind. “Ik weet iets moois!”

Hij pakte het bakkie en drukte gespannen op de knop.

“Maan,” begon hij, “jij bent het mooiste wat wij ons konden wensen. Wij doen alles voor je. Jij bent ons lichtpuntje aan de hemel, in het donkere én het lichte deel van de dag. Wat kunnen wij doen om jou weer gelukkig te maken? Over.”

Een zachte ruis vulde het bakkie. Toen klonk een breekbare stem:

“Niemand heeft me ooit gevraagd of ik gelukkig ben... Over.”

De zee werd stil. Zelfs de golven leken aandachtig te luisteren.

“Ik wil niet nóg een wachtwoord,” fluisterde de maan. “Ik wil een naam. Iedereen noemt me altijd maar ‘de maan’, alsof er geen andere ronde dingen bestaan. Over.”

De pinguïn keek Noor ontroerd aan. Gerrit snoot hoorbaar zijn neus aan de andere kant van de verbinding.

Noor pakte het bakkie. “Dan zoeken we samen een prachtige naam voor je. Over.”

Plotseling verscheen op haar laptop:

4. Eindelijk een eigen naam

KIES ZORGVULDIG

De gekozen naam bepaalt morgenochtend de kleur van alle kaas.

Noor dacht diep na. “Vanaf nu heet jij...”

“Wacht,” onderbrak Gerrit haar. “Laten we de maan vragen wat zij wil. Niemand vraagt ooit aan haar wat zij wil. Wordt het niet tijd dat wij dat doen? Over.”

Noor knikte ernstig en pakte het bakkie.

“Maan, hoe zou jij willen heten? Over.”

Na een lange stilte begon de hemel zacht te trillen. Toen klonk haar stem, ineens helder en vastberaden:

“Truus.”

De pinguïn liet van ontroering zijn aktetas vallen. De goudvis claxonneerde driemaal en Gerrits kippen legden spontaan een complete sterrenhemel.

Op Noors laptop verscheen:

NAAM GEACCEPTTEERD: TRUUS

WACHTWOORD OPNIEUW INGESTELD

KAASKLEUR VAN MORGEN: ONVERKLAARBAAR PAARS

5. De nachtdienst

“Maar,” vervolgde Truus voorzichtig, “nu jullie toch luisteren... ik heb nóg een wens. Ik wil één avond vrij. Gewoon naar de snackbar, zonder getijden, eclipsen of huilende wolven. Kan iemand mijn dienst overnemen? Over.”

Iedereen keek langzaam naar de pinguïn.

De pinguïn glunderde. “Ja, graag. Ik doe het graag voor je, Truus. Over,” zei hij liefdevol en met tranen in zijn ogen.

Truus straalde zo fel dat het op het strand even middag werd.

“Dank je,” fluisterde ze. “Maar je moet wel weten: de nachtdienst is zwaar. Je moet de getijden bedienen, verliefde dichters inspireren en om 04.12 uur controleren of alle weerwolven hun tanden hebben gepeetst. Over.”

De pinguïn salueerde dapper. “Begrepen. Over.”

Er zakte een ladder van maanlicht uit de hemel. Met zijn aktetas onder zijn vleugel klom hij omhoog. Boven angekommen draaide hij zich nog één keer om.

“Eh, Noor? Hoe bestuur je eigenlijk een maan?”

Maar Truus was al naast hen op het strand verschenen, met een zonnebril, een Hawaiïhemd en een opblaasbare flamingo.

“Geen zorgen,” zei ze vrolijk. “Hij vindt de handleiding wel. Nu eerst naar de snackbar!”

Op dat moment begon de maan achteruit om de aarde te draaien.

Gerrits stem kraakte door het bakkie. “Noor... volgens mij heeft hij de achteruitversnelling gevonden. Over.”

“Haha,” zei Noor. “Ik denk dat het verstandig is dat Goudvis hem even helpt. Met zijn goedvinden gaat hij daarheen en neem ik met Truus de auto mee naar de snackbar. Dan kunnen we haar nieuwe naam vieren. Ik kom jullie morgenochtend weer ophalen.”

Noor keek naar Goudvis. Hij knikte vriendelijk.

“Goudvis is akkoord. Over.”

Goudvis gaf Noor de autosleutels en klom omhoog. Halverwege de ladder keek hij plotseling naar beneden.

“Wacht eens... ik kan helemaal niet klimmen!”

Gelukkig veranderde de ladder meteen in een glazen lift, gevuld met water. Even later bereikte Goudvis de maan en zette hij de versnellingspook voorzichtig in de stand vooruit.

Beneden stapten Noor en Truus in de taxi.

“Waar heb je zin in?” vroeg Noor.

“Een kapsalon,” antwoordde Truus. “Ik heb tenslotte al vier miljard jaar hetzelfde kapsel.”

6. Feest in de snackbar

Bij de snackbar bestelde Truus een grote kapsalon met extra knoflooksaus. Zodra ze haar eerste hap nam, begonnen alle sterren van kleur te veranderen.

Noors bakkie kraakte.

“Noor aan Truus,” klonk de pinguïn bezorgd. “We hebben een klein probleem. Goudvis heeft per ongeluk de grootlichten aangezet en nu is Mars wakker geworden. Hij vraagt of hij ook mee mag. Over.”

Zowel Noor als Truus begon te lachen. Ze kwamen niet meer bij. Truus pakte het bakkie en drukte op de knop.

“Geen probleem. Doe de groetjes aan Mars van ons. Over.”

Mars antwoordde onmiddellijk met een slaperige brom:

“Groetjes terug... maar waarom ruikt het hele zonnestelsel naar knoflooksaus? Over.”

Truus keek schuld bewust naar haar kapsalon. Noor lag inmiddels dubbel van het lachen.

Toen ging de deur van de snackbar open. Een kleine rode robot stapte naar binnen, zette een reiskoffer neer en vroeg:

“Goedenavond. Eén patat oorlog voor Mars, alstublieft. En waar kan hij parkeren?”

Buiten verscheen langzaam een enorme rode planeet boven de boulevard. Autoalarmen begonnen te loeien en de snackbarhouder keek zwijgend naar het plafond.

“Als hij maar niet vóór de nooduitgang gaat staan,” mompelde hij.

“Heeeeeeee, Mars! Wat gezellig!” riepen Noor en Truus tegelijk. Ze keken elkaar direct daarna aan en lagen opnieuw samen in een deuk.

Mars kleurde nóg roder.

“Hallo, dames,” dreunde hij verlegen. “Ik was toevallig in de buurt.”

De snackbarhouder wees naar buiten. “Toevallig? U blokkeert de halve Melkweg.”

Mars schoof snel een stukje opzij, waardoor Saturnus wakker schrok.

“Is hier een feestje?” vroeg Saturnus. “Waarom ben ik niet uitgenodigd?”

Noor hief haar beker knoflooksaus. “Iedereen is welkom! Maar alleen als je zelf een stoel meeneemt.”

Saturnus keek beledigd naar zijn ringen. “Pardon? Ik héb altijd stoelen bij me.”

Op dat moment kraakte het bakkie opnieuw.

“Noor?” klonk Goudvis. “Klein vraagje... waar zit de rem van de maan? Over.”

“Gewoon even kort in zijn achteruit,” zei Truus tegen Noor.

Noor gaf de aanwijzing door aan Goudvis.

“Oké! Over,” zei hij.

Vanaf de aarde zagen ze de maan afremmen en vervolgens keurig met constante snelheid verdergaan.

“Hallo... hier Gerrit weer! Over.”

“Hoi, lieverd, hier Noor. Zeg het maar. Over.”

“De kippen leggen weer netjes eieren. Hebben jullie mij nog nodig? Over.”

“Ja, natuurlijk! Kom gezellig hierheen. Ik mis je aanwezigheid hier op aarde! Over.”

“Ik weet niet of ik dat mag... Over.”

Noor keek verbaasd naar het bakkie. “Van wie zou dat niet mogen, lieverd? Over.”

Even bleef het stil. Toen fluisterde Gerrit:

“Van de kippen. Ze hebben zojuist een vakbond opgericht. Ze eisen dat ik vannacht bij het hok blijf als emotionele ondersteuning. Over.”

Op de achtergrond klonk luid gekakel, gevolgd door een klein stemmetje: “En meer pauzes!”

Truus pakte het bakkie. “Beste kippen, hier spreekt Truus, voorheen de maan. Gerrit heeft recht op een vrije avond. Bovendien nodig ik jullie allemaal uit. Over.”

7. Gerrit komt naar het feest

Vijf minuten later verscheen Gerrit op een oude tractor bij de snackbar. Achter hem reed een feestwagen vol kippen, slingers en vers gelegde paarse eieren.

Noor rende naar buiten en sloeg haar armen om hem heen.

“Je bent er!”

Gerrit glimlachte. “Natuurlijk, lieverd.”

De kippen stormden ondertussen de snackbar binnen.

“Zevenendertig porties sterrennuggets!” riep de vakbondsleider. “En zet ze maar op rekening van Mars!”

Ondertussen hadden Pinguïn en Goudvis de maan en alle taken die daarbij hoorden volledig onder controle. In de snackbar was het feest. Iedereen genoot van het eten en de gezelligheid. Zelfs de snackbarhouder deed mee.

Noor, die eigenlijk Marion heette, had haar Gerrit voor even weer terug op aarde. Gerrit was het jaar ervoor overleden en woonde nu in de hemel. Hij kwam vaak bij haar kijken hoe het met haar ging. Via het bakkie hadden zij nog geregeld contact.

Marion hield Gerrits hand stevig vast. Die voelde precies zoals vroeger: warm, vertrouwd en een beetje naar kippenvoer.

“Blijf je nog even?” vroeg ze zacht.

“Tot de ochtend,” zei Gerrit. “En daarna blijf ik gewoon langskomen. Soms via het bakkie, soms in een droom en soms in iets kleins waarvan alleen jij begrijpt dat ik het ben.”

Samen dansten ze tussen de kippen, planeten en bakjes knoflooksaus. Truus straalde zonder aan de hemel te hangen en zelfs Mars waagde zich aan de polonaise.

Toen de zon langzaam opkwam, kwamen Pinguïn en Goudvis terug. Ze parkeerden de maan keurig boven de horizon en leverden de sleutels bij Truus in.

Gerrit gaf Marion een lange knuffel.

“Je hoeft me niet los te laten om verder te kunnen,” fluisterde hij. “Neem me maar gewoon mee.”

Daarna verdween hij langzaam in het eerste ochtendlicht.

“Ik hou van je, lieverd,” zei Marion tegen Gerrit via het bakkie. “Over.”

“Ik van jou,” zei Gerrit met een liefdevolle stem. “Over en uit.”

Marion keek dromerig en met tranen in haar ogen naar het bakkie. Voor nu zette ze het uit.

Iedereen nam afscheid en zwaaide elkaar uit. Wat een nacht was dit geweest!

In de taxi van Goudvis vertelden Pinguïn en Goudvis vol trots aan Marion wat ze hadden meegemaakt. Marion luisterde aandachtig en keek trots naar de beide mannen.

8. Over en uit, maar nooit echt weg

“Jullie zijn kanjers,” zei ze. Ze glimlachte als een trotse moeder naar hen.

Pinguïn ging een stukje rechter zitten en Goudvis kreeg rode wangetjes - wat voor een goudvis een indrukwekkende prestatie was.

“Zonder jou hadden we het nooit gekund,” zei Pinguïn. “Jij hielp niet alleen de maan. Je luisterde naar haar. Dat is veel bijzonderder.”

De taxi reed door de stille ochtend. Achter hen vond Truus haar plek aan de hemel terug. Ze leek iets helderder te stralen dan voorheen.

Bij Marions huis stopte Goudvis netjes voor de deur. Pinguïn droeg haar spullen naar binnen en zette het bakkie voorzichtig op tafel.

“Tot het volgende avontuur?” vroeg hij hoopvol.

“Zeker weten,” antwoordde Marion. “Maar eerst ga ik slapen.”

Toen ze later onder de dekens kroop, zag ze door het raam nog één ster fonkelen. Precies daarnaast verscheen heel even een klein lichtje dat aan- en uitging, alsof iemand vanuit de hemel met een zaklamp morsecode stuurde.

Marion glimlachte. Ze wist precies wie het was.

“Welterusten, lieverd,” fluisterde ze.

En terwijl Truus over haar waakte, viel Marion in slaap - verdrietig en gelukkig tegelijk, met een hart vol liefde en het stille besef dat sommige verbindingen nooit echt worden verbroken.

Op het nachtkastje kraakte het uitgeschakelde bakkie heel zacht:

“Welterusten, lieverd... Over en uit.”

Auteursrecht en deelvoorwaarden

Maker: Marion Hesseling-Vijlbrief

Copyright: © 2026 Marion Hesseling-Vijlbrief | CC BY-NC-ND 4.0

Toegestaan: Gratis, volledig en ongewijzigd delen met duidelijke naamsvermelding.

Niet toegestaan: Gratis, volledig en ongewijzigd delen is toegestaan met duidelijke naamsvermelding.

Verkoop, commercieel gebruik, bewerking, vertaling, inkorting, los hergebruik van illustraties en publicatie onder een andere naam zijn niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming.

Ondersteuning: Verhaalconcept, creatieve keuzes en redactie: Marion Hesseling-Vijlbrief. Tot stand gekomen met ondersteuning van OpenAI/Codex.

Licentie: Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 4.0 Internationaal.

Over en uit, maar nooit echt weg.